

Paral·lelismes

Dan Estrada Pérez

Rememorar és mirar enrere, i veig el trist relat de la rendició

Ruïnes reposen al regne dels derrotats, són les restes de la repressió

Alguns rampells irracionals, recança i ràbia però ni rastre de passió

La realitat trontolla, comença una nova missió

A l'any trenta-nou les bombes a Barcelona parlaven de política

Cop d'estat franquista, preludi del drama

Desfila capcota cap a la frontera, una nació atemorida i raquítica

Europa un cop més, és un monstre que brama

Cruel destí fins llavors desconegut, Infàmia irreparable als camps d'Argelès

La fugida sembla no acabar mai, doble derrota, militar i moral

Nova llar malsana i insalubre, mai podrà ser lliure un cavall que duu un arnès

La fugida sembla no acabar mai, doble exili, interior i nacional

Maternitat d'Eina única guspira d'esperança, les flors del mal

Injust pragmatisme botxí del rebuig, homes desposseïts de la seva humanitat

Xiscles col·lectius i crits d'esglai enfront el silenci internacional

Ibèrics fem memòria i mirem al nostre passat, dones desposseïdes de la seva dignitat

A l'any dos mil setze les bombes a Síria parlaven de política

Revolta popular, cruel i indignament aixafada

Aleppo, Homs i Mosul esmorzen bombes químiques, una altra jornada apocalíptica

Exili civil cap Europa, crònica d'una mort anunciada

Rutes inhòspites i desaconsellades, drecceres convertides en paranys pels siris

Humans desesperats preses fàcils de la crueltat, les màfies en treuen profit

Als seus epitafis hi posa morts per la indiferència col·lectiva, la Mediterrània és un cementiri

Humans desesperats preses fàcils de la crueltat, governs racistes en treuen profit

Aylan només és un més dels milers del Titanic modern en forma de patera

Ruta obstruïda per murs fronterers després que algun president els titllés de terroristes

Ni descansen ni tenen pau, melancolia i patiment substitueixen l'alegria que és una quimera

Als Balcans atrapats com ratolins per gats, amb la sensació de ser en un tanatori amb vistes

El xofer europeu del cotxe de la vida prem el clàxon massa a la valenta

Valents voluntaris existeixen igual que racistes intolerants que xerren ximpleries

Xiuxiueja ara tranquil·la la platja mediterrània, vol tornar a ser disbauxa i es lamenta

Un poble que oblida la seva història està condemnat a repetir-la, apliquem ho als nostres dies